

Enric Escribà i Pere Comalada són dos joves de la Bisbal que treballen junts com a arquitectes i comparteixen molts anys d'amistat. En Pere és, des de fa uns mesos, l'arquitecte municipal de la seva població natal, i té molt clar que això li tanca les portes a la construcció en el municipi: **"Em sembla bé tenir aquesta incompatibilitat, és la millor manera d'evitar males interpretacions. Sóc conscient que la meva feina té diferents aspectes; aquests en són dos de paral·lels, i tots dos són prou enriquidors"**. L'Enric, honestament, afegeix que ell tampoc treballarà en el municipi mentre el seu company segueixi en el càrrec: **"No em sembla bé que dos socis es reparteixin la feina d'aquesta manera, tot i que ja sabem que hi ha massa gent que ho fa"**.

A l'hora de definir què és l'arquitectura tots dos es decanten per la seva part social i funcional. En Pere ens comenta que **"és la modelació d'un objecte, en el sentit més ampli, prioritzant-ne l'ús. És donar bona resposta a uns requeriments, amb la major lògica i economia"**. I l'Enric afegeix: **"És la manera de resoldre un problema espacial, i es resol perquè funcioni com a habitatge, palau de congressos, forquilla o cendrer. L'arquitectura és creativitat artística, m'atreveiria a dir que és escultura, però escultura funcional, i ha de funcionar perquè si no és un nyap"**.

Així de categòric es mostra aquest jove que ens explica com l'arquitectura va molt més enllà de l'edificació: **"El despatx on treballem té força història, hi ha gent que fa molts anys que exerceix, i allà he vist que la nostra feina no es limita a fer cases o plans d'urbanisme. A vegades ens arriben encàrrecs per dissenyar mobles o objectes que no existeixen o que han de situar-se en un espai molt concret i no es poden comprar fets"**. L'Enric continua amb aquesta qüestió: **"Quan has de plantejar-te un moble, per exemple, ho fas de la mateixa manera que ho faries amb un edifici. L'arquitectura és això, va de dalt a baix i intenta resoldre fins a l'últim detall, fins a la maneta de la porta que tanca la casa, si és necessari"**. Afegeix, a més, la dificultat que suposa molt sovint plantejar-se un habitatge: **"És un tema molt difícil, perquè és el més funcional de tots, has de deixar al marge determinats elements estètics, que també hi han de ser, per donar un paper rellevant a la utilitat, per sobre de tot has de pensar que la gent ha de ser feliç, almenys a casa seva"**.

En Pere sap que oblidar l'urbanisme quan es parla d'habitatge, per exemple, no és possible, i s'expressa de la següent manera: **"Crec que no es poden deslligar. Són dos camps de l'arquitectura que s'interrelacionen. Podria dir-se que l'urbanisme és l'eina per a l'adaptació de l'habitatge al territori, i que aquesta adaptació ha de ser racional i conjunta"**. Fa molt poc temps que el nostre entrevistat exerceix d'arquitecte municipal, però ja ha tingut temps d'adonar-se que s'ha de començar fent pedagogia de la seva feina: **"Estic espantat de com la gent veu les coses, hi ha una manca de sensibilitat i racionalitat enormes. Hi ha massa prejudicis, fruit de la gran quantitat de mala informació que rebem"**.

Li demanem que opini sobre com va afectar el boom de la construcció

dels anys seixanta i setanta el municipi pel qual treballa: **"L'especulació d'aquells anys va deixar un exemple prou clar, parlo de la Torre Bisbal. El perfil, amable, que oferia el poble amb el campanar i alguna xemeneia, retallat a la falda de les Garvares, a la seva arribada, malauradament va canviar, es va perdre també un magnífic convent i els seus jardins al centre de la població. Sens dubte, però, la millor vista de La Bisbal és des de la torre, perquè és l'únic lloc des d'on no la veus!"**

Aquests problemes urbanístics gairebé sempre són fruit dels interessos i personalismes que s'hi barregen: **"Quan hi ha un interès propi d'algú, es perd el sentit comú i la naturalitat. Cal llavors tancar aquesta realitat amb alguna mena de folre, és evident que no anem bé"**.

L'Enric, com a habitant de la població i arquitecte, també té una opinió formada sobre això: **"La Bisbal en aquesta època de què parlàvem va entrar en un moment de crisi i de poc creixement que la va estancar, i em sembla que gràcies a això es va salvar de l'especulació que hi va haver en altres nuclis de la comarca"**.

Volem parlar amb ells també de la dificultat o no que han trobat com a joves a l'hora d'incorporar-se al mercat laboral: **"D'oportunitats n'hi ha poques per a tothom, quan fa poc que treballes la gent no et coneix i costa fer-te un lloc. De totes maneres, no em sembla que aquest sigui el problema per arribar a fer alguna cosa, si s'hi posa voluntat i ganes"**, diu l'Enric. I afegeix, ja desviant-se cap a un altre tema també molt interessant: **"La manca de pressupost també és una excusa que utilitza molta gent, i crec que només es tracta d'ajustar-se i fer bona arquitectura. Fins i tot us diré que molts diners obliguen a posar més coses de les que realment necessita aquella construcció, i ja ho estàs fent excessiu"**.

En Pere remarca la seva preocupació per la imatge que la gent s'ha format de l'arquitecte: **"Sovint es pensa que la feina d'aquest professional només és un cost addicional a una obra, i el que és trist és que de vegades aquesta imatge s'ha donat des del mateix col·lectiu. En massa casos se't demana que resolguis un expedient, una signatura... Poques vegades algú et demana que li acomodis un espai a les seves necessitats"**.

En relació a l'arquitectura del moment els preocupa l'excessiva ostentació d'edificis que ja s'estan convertint en emblemàtics. Parlem, per exemple, del Museu Guggenheim de Bilbao: **"Arquitectònicament em pot agradar o no, però el que és clar és que no hi crec des del punt de vista social; no com a fenomen, que no en dubto, sinó com a actuació en ella mateixa"**, comenta en Pere. I afegeix, parlant d'altres equipaments urbans, com poden ser les places dures: **"Caldria humanitzar aquests espais. S'estan construint unes grans superfícies intransitables, forns a l'estiu, poc pensades per als seus usuaris"**.

Sense cap mena de dubte, les comarques gironines, i la Bisbal en concret, poden presumir de tenir gent tan preparada com l'Enric Escribà i en Pere Comalada treballant sempre per la seva millora i mirant sempre cap al futur.

Enric Escribà i Pere Comalada

La Bisbal d'Empordà (Baix Empordà)

“L’arquitectura és la manera de resoldre un problema espacial, i es resol perquè funcioni com a habitatge. L’arquitectura és creativitat artística”